

PROBNY (2) ai

o jasne.

sg m A probny (1). \diamond f N probnã (1).

Sł stp brak, Cn s.v. kamień probny, Linde XVII w.

Przymiotnik od „proba” (2) :

1. Od znac. ‘egzemplarz próbny’ (1) :

Wyrażenie: »probna sztuka« (1): Specimen, Okazanie/ probna sztuka/ przykład/ sposób. Mącz 404d.

2. Od znac. ‘zawartość metalu szlachetnego w stopie’; przen (1) : A tak radzić nie spuszczać się na błąk/ probny brątu/ boć więc silna omyłka w tym cząłem bywa/ á miej ząwždy porfirius przy łobie ow czarny kámyk co złotá probnią *RejZwierc* 19.

Cf [**PROBOWNY**]

ALKa